உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

௰௧ம். புத்தகம், சஞ்சிகை ௭.] ௲அ௱௫௰௧ ௵. சித்திரை ௴. ௰. ௨. வியாழக்கிழமை.—Thursday, April 10, 1851. [VOL. XI. No. 7.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy, *two shillings a year*—PAYABLE IN ADVANCE.

To *Subscribers who receive the Paper by mail*, each copy, *exclusive of postage—four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year*, their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny*, being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will hereafter be inserted at the rate of 3 shillings a square, and for less than a square 2 shillings. At this rate each advertisement will be published in two successive papers, if so desired by the advertiser.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
POINT PEDRO—E. L. LAYARD, Esq.
CATTAVELY—Mr. J. WHITE
TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.
COLOMBO—MESSRS. P. B. FERNANDO & SON.
KANDY—MR. L. LAWTON.
TRANQUEBAR—Mr. JEDDIDIAH ADAMS.
BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COE.

ரோமான்மதம்.

சாகிறஆடுகளைக்கோனாய்இலாசடிபண்ணுகுதென்னும் பழமொழியை அத்தாட்சிப்படுத்துமோர் வர்த்தமானங் கொஞ்சக்காலத்திற்குமுன் பிரான்ஸ்தேசத்தைச்சார்ந்த லூன்வில் என்னும் பட்டினத்து ஆசுபத்திரியிற் சம்பவித்தது. அது சகலரும் அறியவேண்டிய காரியம். ரோமான் குருமார் மனச்சாட்சியென்னும் பொருளை அவர்கள் எவ்வளவு கட்டாயப்படுத்தி அவசங்கை பண்ணுகிறார்களென்று இதினாலும் இதற்கொத்த அனேக காரியங்களினாலும் பூரணமாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

யோசிப்பயின்மாட்டேல் என்ற ஒருத்தி ஐந்துவருடத்திற்குமுன் புரோடேஸ்டாண்டுமார்க்கத்திற் சேர்ந்தாள். அரைவருடக்காலம் அதிக கடூரவியாதிப்பட்டு ஆற்றாததினால், வயித்தியனுடைய யோசனையையும், மார்க்கநிமித்தந் தன்னை ஒருவரும் இலாசடிபண்ண மாட்டார்களென்று அவன் சொன்ன வாக்கையும் நம்பிக்கொண்டு ஆசுபத்திரிக்குப் போயிருக்கத் தீர்மானித்தாள். அரைமாதக்காலமாக அவளுக்கு ஒரு தொந்தரவும் அங்கேநடந்ததில்லை. சகலமும் அவளுக்குத் திருத்தியாய் இருந்தது. ஆனாலும் வியாதி வரவரக் கடூரம்பண்ணிச் சாக்கோலங் கண்டபிற்பாடு, அங்குள்ள தவப்பெண்களும், அந்தப் பட்டினத்துக் குருவும் அவளைத் தொந்தரவுபண்ணத் தொடங்கினார்கள். அவள் சாகப்போகிற அன்றுகாலமே ஒரு குருவும் ஒரு தவப்பெண்ணும் அவளோடிருந்து பாவஅறிக்கை பண்ணென்று சொல்லி வருடினார்கள். அவள் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. அந்நேரம் அவளுடைய மகளொருத்தி அவ்விடம் வந்து, துன்பக்காரி தன் மனவிருப்பத்தைச் சொல்லுமளவுங் குருவானவர் அகலப்போக வேண்டுமென்று ஒருபிடியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டாள். குருவானவர் அந்நேரம் ஏதோ சில கோபவார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டுபுறப்பட்டார். துன்பக்காரியுடைய மகனும்அங்கே இருந்ததினால் அன்றுமுழுதும் ஒரு தொந்தரவும் நடக்கவில்லை. ஆனாலும் அன்றிரவு ஒருதவப்பெண்வந்து அவனைபெண்கள் அறையைவிட்டுப் போகவேண்டுமென்று சொல்லஅவன்போய்விட்டான். பதினைந்துவயதுள்ள அவனுடைய சகோதரிமாத்திரந் தாயோடிருந்தாள். அப்பொழுது தவப்பெண் ஒருத்திவந்து வெகுவெகு சாட்டுக்களைச்சொல்லித் துன்பக்காரியிருக்கிற இடத்தைவிட்டு அவளைப் போகப்பண்ணுவதற்கான அனேக உபாயதந்தரங்களைப் பண்ணினாள். ஆனாலும் அங்கேநடக்கிற காரியங்களை மேல்வீட்டில்நின்றுபார்க்கிற மூன்றுமூலைத் தொப்பியுள்ள ஒரு குருவானவரைப் பொடிச்சி கண்டபடியினாலும், தன் மாதாவை ஒருவருந் தொந்தரவுபடுத்தாதபடிக்கு அவளோடே தானிருப்பேனென்று வாக்கிட்டுக் கொடுத்ததினாலும், அவள்சொற்படி வெளியே போகாமல் அங்கேதானே இருக்கும்படிக்குத் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டாள்.

பிறபாடு குருவானவர் அறைக்குள்ளே துன்பக்காரிக்குக் கிட்டவந்து, நான் ரோமான்மதத்தை விட்டதினால் மெத்தவியாகுலப்படுகிறேன் என்ற ஒரு சொல்லை அவள் வாயாலே கேட்டுக்கொள்ளுகிறதற்குப் பிரயாசப்பட்டுங் கூடாமற்போயிற்று. இவ்விதமாய்த்தன்மாதாவைத் தொந்தரவுபண்ணினதைப் பொடிச்சிகண்டு கோபித்துப் பயித்தியக்குருவை அப்புறப்படுத்தப் பார்த்தாள். அவர் ஒருவளத்தை விட்டுத் தூரத்தப்பட மறுவளத்திற்குவந்து பாவ சங்கீர்த்தனம் பண்ணென்றார். பொடிச்சிக்கும் அவருக்கும் ஒருமணித்தியாலமாய்க் கடுமையானவாக்குவாதம் உண்டுபட்டது. தன்காலம் அவ்வளவுந்தானென்று கண்டதினால் தனக்காக நியாயஞ் சொல்லும்படி பிள்ளைகளிடத்திற் கற்பித்தாள். அவளுடைய மகள் அதிசயவிதமாய்த் தைரியத்துடன் அவருக்கு எதிருத்தரஞ்சொல்லித் தன் மாதாப்பேசவேண்டியதைத் தானேபேசினாள். சாகக்கிட்டியிருந்த மனிதியுமோ பேசிக்கொள்ளக் கூடாமையால், தன் மகள்கொடுத்த மறுமொழி மெய்ச்சிக்கொள்ளப்படத் தக்கதென்பதைக் காட்டுங் குறிப்பாகப் பொடிச்சியுடைய [illegible]யை அமர்த்தினாள். அதற்குக் குருவானவர் கே[illegible] நாம்கேட்டகேள்விக்குத் துன்பக்காரி அ[illegible]வசங்கீர்த்தனத்தை ஏற்கவுந் [illegible]க்கவுந் தம்மிடங் கேட்[illegible] வானவர் மாரிசமாய் பு[illegible]டிச்சியை அங்கிருக்க[illegible]தார். உடனே அ[illegible]தையுங் கொளுந்த[illegible] திரத்தையுங் கொ[illegible]டிச்சி கண்டு பை[illegible]ள் செய்கைக்கு [illegible] தரவணக் கொண்டுவரு[illegible]ப்போய் அவனையுந் தன் மாதா[illegible]யிருந்த ஒருவனையுங் கூட்டிவந்தபோது, [illegible]ரிக்கு எண்ணெய் பூசப்பட்டிருந்ததுமன்றி, மற்று[illegible] அவளுக்குச் செய்த சடங்குமுறைக்கடுத்த சகல வஸ்துக்களையும் தவப்பெண்எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஒளித்துப்போட்டாள். முன்சொன்ன சினேகிதன் வந்துவிசுவாசமும்தேற்றரவுமானவார்த்தைகளைப் பேசுகையிற் குருவானவருந் தவப்பெண்களுஞ் சூழநின்று கோபத்தினால் தங்கள் உதடுகளைக் கடித்தார்கள். மரிக்கும் வரைக்குந் தன் மாதாவைப்பராபரித்த பொடிச்சியேயல்லாமல் மற்றவனைவரும் எட்டரை மணிபோல அறையை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். அத்தசாமத்தில் அவளுங் காலஞ்சென்றுபோனாள்.

இப்படிப்பட்ட சத்தியசரித்திரங்களை எடுத்து விரித்துரைத்துப்பேசவேண்டியது அவசரமில்லை. இவளுடையகாரியத்திற் குருமார் பிரயாசமும் எண்ணெய்யும் வீணாய்ப்போயிற்று. இவளுடைய சரீரத்தை எடுத்து இவளுடையவும் பிள்ளைகளுடையவும் விருப்பப்படி புரோடேஸ்டாண்டு மார்க்கத்தவர் முறையாய் அவர்கள் கல்லறையில் அடக்கம்பண்ணினார்கள்.

நானிலம் புகழும் வேலைலந்துரைக்குத் தந்தனன் வந்தனந் தசச்சதச்சகஸ்திரம். தாரகையே நானே, சைவசமயிகளுட் கொளுத்த சைவனாயிருந்தாலும் நானிங்ஙனங் குறித்துச்சொல்வது நமதுமத அனுசாரத்துக்கு விரோதமாயிருந்தும் நமதுஇயற்கை செயற்கை அறிவுகளுக்குச் சற்றுகிலும் ஐயமின்றி விளங்குவதினால் அத்தை நம்மவர்களாகிய அவர்க்கு அறிவிக்காதுவிட மனந்தரிக்கவில்லை. அதாவது நம்முரவர்களும் நமது சாதியார்களுமாகிய உனது அபேட்சகர் யாவரும் (Dr. Green,) முதலிய இங்கிலீஸ் வயித்தியர்களினதும், அவர்களிடத்தில் அவ்வயித்திய சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்ட (Dr. Gould, Dr. Dennison,) or குமாரசிங்கம் சுவாமிநாதபிள்ளை முதலானவர்களுடையவும் அறிவின் தெட்பநுட்ப சாஸ்திரசேஷட, ரட்சிகளைச் சற்று முற்றறியாது அவர்களிடத்துப்போய் அவ்வயித்தியஞ் செய்வதேயொழிந்து பரிகாரப்பட்டந்தரித்து முதற்றமது நூலேஐயம். தாமதை விளங்கிக்கொண்டதையம். அவ்விளக்கத்தின் வழியாலாயதாதுபரிட்சை ஐயம். தாதுபரிட்சையாற்கண்டவியாதி ஐயத்திலய்யம். வியாதிக்குக் கொடுத்திருக்கிற மருந்துமோ கையிலய்யம். மருந்துகளைச் சொல்லிய பிடாரமொழிகளின் கருத்து மனதிலய்யம். அவிழ்தத்திற்குத் துணைக்காரணங்களாய மூலாதிகளுமோ பணத்திலய்யம். வியாதி சொஸ்தமோவென்று கெட்டால் அவர்கள் விடையும் ஐயத்திலய்யமாய் மெய்யாய்ப் பய்யப்பய்யச் சொல்லுவார்கள். கடசியில் மரணமும் ஐயத்தினால் வந்ததெனச் சொல்லுகிறசந்தேகநிவாரணமில்லாது சீவனார்த்தத்தினிமித்தம் மனக்குருடாய்த்திரிகிற தமிழ்ப்பரிகாரிகளிடத்திற்போய் வயித்தியஞ்செய்வித்து வியாதி ஒன்றாய் மருந்து ஒன்றாய் வியாதி எழுப்பி ஆளைமுடிக்கிறவரையில் இங்கிலீஸ் வயித்தியரிடத்தில் வந்து இங்கிஸ் வயித்தியமும் பார்த்ததுதானென்ற பேரையுங்கட்டி ஊரை முடிக்கிறார்களே. என்னருமைத்தாரகையே, உனது ரட்சை அவர்கள் மூடத்துவத்தைப் பரிகரியாதுபோகில் உனது சிட்சையாகுதல் அவர்களிடத்திற் செல்லாதா? நீ இன்னம் மவுனமாய் இருக்கிறாயா? வியாதி வந்தவுடனே இங்கிலீசு வயித்தியங் கற்றவர்களிடத்திற்போய் மருந்துசெய்ய முந்திக்கொண்டால், நூற்றுக்கு நாலு இரண்டுதள்ளி மற்றச் சகலருஞ் சுகமடைவார்களென்பதற்கய்யமில்லை. இதற்குதாரணமாய் இத்தையாவர்க்குஞ் சொல்லுமுன் குறிக்கப்பட்ட மானிப்பாய் குமாரசிங்கம் சுவாமிநாதபிள்ளை, அல்லது Dr. Dennison என்பவர் இற்றைக்கு ௪ வருஷத்திற்கு முன் இங்கிலீசு வயித்தியத்தைப் இப்போ தன் [illegible] யாவரைப்போலும் அதிற்கருத்தில்லாதவர். [illegible]களிலும் அவர் பிடிவாதக்காரன். இங்[illegible]சுப்பற்றி இப்போ நீங்கள் இருக்[illegible] ஆனால் இப்போ Dr. [illegible] நாங்கள் நினைத்[illegible] பேர்போந்த [illegible] ச [illegible] இவருக்[illegible] திற்கும் இவரு[illegible] துகருதி இதை இவ[illegible] மிப்படியிருக்க என்னருமை[illegible] மின்றி யாவர்சமுகத்திலும் போய[illegible] தன்மை உனக்குள்ளமையால் நீ அறியா[illegible]னும் அஞ்ஞானபடலத்தை மாற்றி மெஞ்ஞா[illegible] வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கிற இயல்பினாலே யாவரையும் நயப்படுத்துவாயென்று நம்பி இதை எழுதினேன்.

யாழ்ப்பாணம், சுதுமலை. ௲அ௱௫௰௧ ௵. பங்குனி ௴. ௨௨ந். தேதி.

இப்படிக்கு,
உனது நண்பன்,
வயித்திய உரைகல்.

கிறிஸ்துவுக்கும் பாப்புவுக்குமுள்ள போதனைகளின் இலட்சண விகற்பம்

கிறிஸ்துநாதர் தெவவசனத்தைப் பிடித்து சாத்தானோடு யுத்தம் பண்ணினார். கிறிஸ்துநாதருக்கு விரோதியென்னும் மறுநாமமுள்ள பாப்புவோவென்றால், லௌகீக பட்டயமெடுத்துத் தனது சத்துருக்களோடு யுத்தம்பண்ணுகிறான்.

கிறிஸ்துநாதர் தமது சுவிசேஷத்தை விசுவாசியென்று ஒருவனையும் அவன் மனதுக்கு விரோதமாகக் கட்டாயம்பண்ணுகிறதில்லை. பாப்புவோவென்றால், தனது சுட்டளைகளையும் பாரம்பரை நியாயங்களையுஞ் சகலரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நெருக்கிடைபண்ணி அப்படிச் செய்யாதவர்களைத் திருச்சபையை விட்டுத் தள்ளுகிறான் சிலரை அக்கினிக்கும், பட்டயத்திற்கும், தூக்குமரத்திற்கும் இரையாக்கித் துன்பப்படுத்துகிறான்.

கிறிஸ்துநாதர் தாமே சபையின் தலைவனென்றும் "இராயருடையதை இராயருக்குக் கொடுங்கள்" என்றும் சொல்லுகிறார். பாப்புவோவென்றால், தானே சபையின் தலைவனென்றும் சகல இராசாக்களும் பிரபுக்களும் சக்கிரவர்த்திகளுந் தமது சொற்கேட்க வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகிறான்.

கிறிஸ்துநாதர் தமது அப்போஸ்தலரைக் கொண்டு "விவாகம்பண்ணுதல் யாவருக்குள்ளுங் கனம்பொருந்தியதாய் இருக்கக்கடவது" என்று சொல்லுவிக்கிறார். பாப்புவோவென்றால், விசுப்புமாரும்

அவர்கள் கீழ்ப்பட்ட குருமாரும் விவாகம் பண்ணப்படாதென்று தடுக்கிறான்.

சமாதானத்தை நடப்பிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்களென்று கிறிஸ்துநாதர் சொல்லியிருக்க, பாப்புவோவென்றால், தன்னைக்காக்க யுத்தம்பண்ணுகிறவர்களும், தன்னை உயர்த்தும் முகாந்திரம் இராசாக்களையும் குடிசெனங்களையும் கொன்றுபோடும்படி சத்தியத்தை மறுக்கிறவர்களுமே பாக்கியவான்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் உரோமை நகரின் தாய்ச்சபைக்குப் பிள்ளைகளென்று அழைக்கப்படுவார்களென்கிறான்.

எனது இராச்சியம் இவ்வுலகத்தின் தன்மையுள்ளதல்ல என்று கிறிஸ்துநாதர் சொல்லியிருக்கப் பாப்பு என்பவனுக்கோ சிரத்திற் கிரீடமுண்டு. அவனதுணிகரத்துடன் சக்கிரவர்த்திகளுடைய கழுத்திலும் மிதித்தான். இராசாக்கள் குற்றேவற்காரராகத் தனது குதிரைகளோடே ஓடவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகிறான்.

கிறிஸ்துநாதரும் அவருடைய போதகரும் நாடோறும் நடபடியாய் அணிந்திருந்த உடுப்போடிருந்து நற்கருணை அனுபவித்தார்கள். பாப்புவானவனோ சகலருங் கூத்தாடிகளைப்போலப் பலவன்னமான வஸ்துக்களினாற் சிங்காரிக்கப்பட்ட வெள்ளைஅங்கி கறுத்த அங்கிகளைக் குசாலாய்த் தரித்துத் தான் கொடுக்கும் நற்கருணையை வாங்கவேண்டுமென்று ஒருகட்டளை பண்ணியிருக்கிறான்.

தன்பேரில் விசுவாசிக்கிறவன் நித்தியசீவனை அடைவானென்று கிறிஸ்துநாதர் தமது கற்பனையிற் போதித்திருக்கிறார். எப்படியெனில், "பராபரனுடைய குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் நித்திய சீவனைக்கொண்டிருக்கிறான் விசுவாசியாதவனோ சீவனைக்காண்பதில்லை. தேவனுடையகோபம் அவன்மேலே தங்கும்." மேலும் அவர் சொன்னது, "நான் உயிர்த்தெழுதலுஞ் சீவனுமாய் இருக்கிறேன். என்னை விசுவாசிக்கிறவன் மரித்தும் பிழைப்பான். என்னை விசுவாசிக்கிறவன் மரணத்தைக்காண்பதில்லை," என்று சொல்லியிருக்கப், பாப்புவானவனோ மனிதருடைய சுயகிரியைகளும் சுத்தவாளருடைய புண்ணியங்களும், கன்னிமரியாள் விண்ணப்பமும், நோன்பும், தலதரிசனம்பண்ணுவதும், பாவசங்கீர்த்தனம்பண்ணுவதும், பாவநிவிர்த்தியடைவதுமே நித்திய சீவனைத்தருமென்கிறான். ஆகையால் பாப்புமதமழிந்துபோம்.

உதயதாரகை.

௲௮௱௫௰௧ ௵ சித்திரை ௴. ௰௩, ௨.

வேதாகமநேசம்.

இங்கிலாந்து வேதாகம சங்கத்தார், ௲௮௱௫௰ ம். ஆண்டிற்குப் பிரசித்தப்படுத்திய பத்திரிகையிலிருந்து எடுத்த பின்னால் வருஞ் சங்கதியானதைத் தேவ வசனத்தை நேசிக்கிறவர்களும் கிறிஸ்துநாதருடைய இராச்சிய பிரபலியத்தில் பிரியங்கொண்டவர்களும் விருப்பத்துடன் வாசிப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பாசுபிக்குச் சமுத்திரத்திலுள்ள வறிய இத்தீவார் செய்தபிரகாரம் இலங்கைத்தீவிலும் இந்து தேசத்திலுமுள்ள ஊர்ப்பிறந்த கிறிஸ்தவர்களும் அவ்வளவதிகமாக வேதாகமத்தைக் கனம்பண்ணி அதற்கு விலைகொடுக்கவும் ஆயத்தமாயிருக்கிறார்களென்பதை நாம் அறியக்கூடுமானால் அது பெரிய ஆறுதலாயுந் தைரியமாயுமிருக்கும். சிறிது பேர் அதைக் கனம்பண்ணி கரிசனையாய் வாசிக்கிறார்களென்று நம்புகிறோம். ஆனாலும் அனேகர் அதை வாசியாமல் அசட்டைபண்ணுகிறார்களென்று நினைக்கிறதற்கு நியாயமுண்டு. வேதாகமத்தை இவ்விதமாய் அசட்டைபண்ணுகிறவர்கள் இந்தச் சங்கதியை வாசித்து அத்தால் வேதாகமத்தில் புது அன்புங்கரிசனையுங்கொள்ள ஏவப்படுவார்களென்று நம்பியிருக்கிறோம். அல்லாமலும் வேதாகம பிரபலியத்துக்காகப் பணங்கொடுத்துதவுவதுந் தங்கள் கடமையென உணருவதற்கும் ஏவப்படுவதே எங்கள் விருப்பம். "வேதாகமத்துக்கெவ்வளவு நான் கடனாளியாயிருக்கிறேன்? என்ற கேள்வியை ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுந் தான் தானே கேட்பானாகில், தான் பெரிய கடனாளியென்பதைக் காண்பான். பின்னைக் கிறிஸ்தவனே நீ வந்து பட்டகடனைக் கொடு, அல்லது இல்லையென்று போகிலும் வேதாகமமில்லாமலிருக்கிறவர்களுக்கு அதை அனுப்ப உதவிசெய்யத்தக்கணையாய்உன்னாற்கூடிய மாத்திரம்நன்றியறிதலைச் செலுத்து. பணங்கொடுக்கப்பிரியமானவர்கள் எங்களிடம் அனுப்பினால் அதை நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் உதவி வேதாகம சங்கத்தின் பொக்கிஷகாரனிடந் தவறின்றி அனுப்பிவைப்போம். தாரகையை வாசிப்பவர்களில் ஆர் இந்த மேலான நோக்கத்துக்காகத் தகைத்தியந் தீவார் வேதாகமமொன்றுக்குக் கொடுத்த விலையாகிய எட்டுச் சிலிங்கு கொடுப்பார்கள். உங்களிற் சிலர் அப்படிச்செய்யக்கூடும்.—"மனமுண்டானால் இடமுமுண்டு" என்பதுண்மையான பழமொழி. அவ்வளவு கொடுக்க இயல்பில்லாதவர்கள் கொஞ்சங் கொடுக்கலாம். ஆனால் கொஞ்சமாகுதல் கொடுங்கள்—வாங்குவதிலுங் கொடுப்பததிகமாசீர்வாதமென்பதை நினைவுகூருங்கள்.

இதைப்பற்றித் தென் சமுத்திரதீவிலுள்ள ஒரு குருவானவர் எழுதுகிறதாவது: "புதிதாய்த் திருத்தி அச்சிற் பதிக்கப்பட்ட தகைத்தியன் பாஷையில் வேதாகமத்தில், ௫௲. பிரதி பத்திரமாய் வந்துசேர்ந்தன. அவைகளில், ௲௯௱. பிரதிகள் சோசயிட்டி என்னுந் தீவுகளுக்கும், மிச்சத்தைச் சோட்சியன் கிளையென்னுங் குடிசெனங்களின் பாவிப்புக்காகத் தகைத்தியன் தீவிலும் வைத்திருக்கிறோம். கூடுமான தருணத்தில், ஆஸ்திறல், பாமோது என்னுந் தீவுகளிலிருக்கின்ற நாலாயிரம் அல்லது ஐயாயிரஞ் சனங்களுக்குக் கொஞ்சப் பிரதிகளை அனுப்புகிறதற்கும் எண்ணியிருக்கிறோம். இந்தளவுக்குள், பிரதியொன்றுக்கு, ௮. சிலிங்காக, ௭௱. பிரதிகளித்தீவில் விலைப்பட்டன. இவ்விதமாய் நாங்கள் விற்றெடுத்த பவுண், ௨௱௮௰. அப்பணத்தை உங்களுக்குச் செல்லக்கட்டும்படி லொங்தோம் மிசியோனரி சங்கத்தின் சக்கிடுத்தாருக்கு எழுதியிருக்கிறோம். இன்னும் அதிகம் பிரதிகள் விற்கப்பட ஏதுவாயிருப்பதால் அவைகளின் கணக்கு வரலாற்றைச் சீக்கிரம் அனுப்பி வைப்போம். திருத்தப்பட்ட இந்த வேதாகமம் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிற சிறப்பையும் தெளிவையும் இவ்வூரவர்கள் கண்டதிசெயிக்கிறார்கள். அவ்விதமாய் மேலும் பரிசுத்த வேதாகமத்தைத் திருத்திச் சிறப்பாய் அச்சடித்துத் தூரமான தீவுகளில் வாசம்பண்ணுகின்ற சனங்களுக்குக் கொடுத்தற்காக அவர்களுங் குருமாரும் உங்கள் சங்கத்திற்கு மிகுந்த நன்றியறிதல் உள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள்."

தகைத்தியன்தீவில் மாத்திரமல்ல, வேதாகமங்கள் கொண்டுபோகப்பட்ட மற்றுந் தூரமான தீவுகளிலுள்ள சனங்களும் வேதாகமங்களை எவ்விதமாய் வாங்கி அவைகளைப் பேணிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக வேறொரு குருவானவர் எழுதுகிறதாவது:

"ஆஸ்திறல் என்னுந் தீவார் வேதாகமத்திற்காகப் படுகிற ஆசையைக் காண்கிறது மெய்யாகவே சந்தோஷமுள்ளது. அவர்களில் அனேகர் தாங்கள்செய்த வேலைக்கு அல்லது பொருளுக்குப் பதிலாக வேதாகமமே அல்லாமல் வேறொன்றும் வாங்கமாட்டார்கள். வேதாகமத்தைப் பெற்றுக்கொண்டபின், அவைகளை அவர்கள் மார்போடணைத்து, 'எனது விருப்பம் இப்போ நிறைவேறிற்று', என்று சொல்லுகிறார்கள். என் கையால், ௪௱. பிரதிக்குமேலே இந்தச் சனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இந்தத்துறைக்கும் பாமோதஸ் என்னுந் தீவிற்கும் இடையே வியாபார முகாந்திரமாய் வந்துபோகிற அனேகஞ் சிறுக்கப்பல்களில் ஒன்று அன்றைக்கு அவ்விடம் வந்தது. அதின் தலைவனிடத்தில் தங்கள் வேலைக்கு அல்லது பொருளுக்கு வேதாகமமேயல்லாமல் வேறொன்றுந்தங்களுக்குவேண்டாமென்றுசொன்ன அனேகருடைய பெயரிடாப்பொன்றிருந்தது. அவர்களுக்குத் தான் சம்பளங்கொடுக்கமுன்னே வேதாகமங்களினிமித்தம் இவ்விடந்திரும்பி வந்தேனென்றான். அவர்களுக்கு மாத்திரம், ௲. பிரதிக்குமேலே அனுப்பப்பட்டது. நாங்கள் கொடுக்கக் கூடுமாகில், சனங்களுக்குள்ளே அனேகம் பிரதிகளைச்செலவிடும்படி வியாபாரிகள் வாங்கிக்கொண்டு போகத்தக்க அவ்வளவு சனங்களுடைய விருப்பம் அதிகப்பட்டிருந்தது. இச்சிறுக் கப்பல்கள் துறைமுகத்தைவிட்டுப் போகையில், துன்னெறியை விளைக்கும் மதுபான பதார்த்தங்களுக்குப் பதிலாக அன்பது அல்லது நூறு வேதாகமத்தைச் சனங்களுடைய வேலைக்கு அல்லது பண்டபதார்த்தங்களுக்காக மாற்றிக்கொண்டுபோவதைக் காண்கிறது எவ்வளவு சந்தோஷம்.

இத்தீவிலுள்ள வாலிபர் பெரும்பாலும் வேதாகமத்தைத் தேடிவைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பரிசுத்தாவியின் வல்லமையினால் அது அவர்களுக்கு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதாகவும், அவர்களை நான்குவளமுஞ் சூழ்ந்திருக்குந் துன்மார்க்கமான ஏதுக்களை விட்டுத் தற்காக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருப்பார்களாக. மேலும், வேதாகமசங்கத்தின் காரியத்துணைவருக்கும் அதின் சினேகிதருக்கும் திருத்தி உண்டாகும்படி, வேதாகமங்கள் இத்தீவுகளிற் பெரும்பாலுங் கடவுளுடைய ஆசீர்வாதத்தினால், பிரபலியமாகிப் பாப்புமதத் தப்பறைகளுக்கு விரோதமாகச் சனங்களுடைய மனதைத் தைரியப்படுத்தினதினால் மனசறிய ஒருவனாகுதல் வெளியரங்கத்தில் தான் பாப்புமத விசுவாசியென்று காட்டுகிறதற்குத் துணியவில்லை."

உலோபியுடைய மகள்.

ஒருநாள் மாரிகாலத்தில், பட்சிகள் யாதொன்றும் பொறுக்கித் தின்னக்கூடாத அவ்வளவு பனியுறைந்துநிலத்தைமூடியிருந்தபொழுது உலோபித்தனமான ஐசுவரியவான் ஒருவனுடைய சிறுகுமாரத்தி சிதறுண்டுகிடந்த துண்டப்பங்களெல்லாவற்றையும் ஒருமிக்கச் சேர்த்து அவைகளை உறைந்த பனியின்மேல் தெளித்துவிடும்படி வெளியேகொண்டுபோனதை அவளுடைய பிதாக்கண்டு என்னசெய்யப்போகிறாயென்று கேட்க, இன்னத்துக்கென்று சொன்னாள். அதற்கு அவன் சொன்னது, "அதனாலே என்ன பலன், நூறு பட்சிகளில் ஒன்றுக்குத்தானும் அதுபோதாதே" என்றான். அதற்கு அவள் சொன்னது, "அது எனக்குத்தெரியும் பிதாவே, எல்லாப்பட்சிகளுக்கும் இரைபோட என்னாற்கூடாதிருந்தாலும் ஒன்றுக்காகுதல் இரைகொடுப்பது எனக்குச் சந்தோஷம்" என்றாள். அப்பொழுது பிதா நினைத்தது என்னவெனில், தன்குறிச்சியில் அனேகர் வறியவர்களாயிருந்து இக்கட்டடைகிறார்களே அவர்கள் எல்லாருக்கும் உதவிசெய்துகொள்ள என்னால் இயலாததினால் ஒருவருக்கும் உதவிசெய்யக்கூடாதென்று தட்டிப்போட்டேனே என்று எண்ணினான். மனச்சாட்சியும் அவனைக் குற்றிற்று. அப்பொழுது அவன் தன் மகளிடத்தில், ஒரு அப்பத்தை எடுத்துத் துண்டுதுண்டாக்கிப் பட்சிகளுக்குப் போடச்சொல்லிவிட்டுத் தான் கொஞ்சப் பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வறியவர்கள் இருக்கிற குறிச்சிக்குப்போனான்.

பிரதேசசமாசாரம்.

இங்கிலாந்து.—இராசாத்திக்கு முதன்மந்திரியாயிருக்கிற கனம்பொருந்திய யோன்இறசல் என்பவர் ஏதோ சிறிது நியாயத்தைப்பற்றி மாசிமாதம் இருபத்தோராந்தேதி தமது உத்தியோகந் தமக்கு வேண்டாமென்று மனதார விட்டுவிட்டார். அதுமுகாந்திரம் பூரணமாய் விளங்கவில்லை. ஆகிலுந் தாமெடுத்த காரியங்களைச் சரிக்கட்டிக் கொள்ளுகிறதற்கு உதவியாகத் தமது பக்கத்திற் சேர்ந்தவர்கள் கொஞ்சப்பேரானதினிமித்தம் மனமடிவு கொண்டாரென்று விளங்குகின்றது. அல்லாமலுஞ் சங்கங்கூட வெகுநாளைக்குமுன்னும் மந்திரிமார்களுக்குள்ளே சிறிது பிரிவினைகள் உண்டுபட்டிருந்ததாகவுங் காண்கின்றது. அல்லாமலும் பாப்புவானவர் சிறிதுமாதத்திற்குமுன் செய்த அடாத்துக்களுக்குவிரோதமாக, இங்கிலாந்து, இஸ்கோத்திலாந்து, அயலாந்து என்னும் மூன்று தேசங்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்த இடங்களில் றோமான்கத்தோலிக்கக் கண்காணிகள் யாதொரு பட்டத்துக்கு உரித்தாளியாய் வரக்கூடாதென்பதை விலக்கும்பொருட்டு, அவரெடுத்துச் சங்கத்திற் பேசின காரியங்கள் விரும்பப்படத்தக்கவைகளாயிருந்தாலும் அவைகளைப் பற்றித் தீர்மானம்முடிப்பதினால் என்ன நடக்குமென்று சங்கத்தார் சந்தேகங்கொண்டதினால், இன்னமும் ஒரு தீர்மானமும் முடியவில்லை.

மனந்தடுமாறேல்.

வல்ஸ்துறேட் உவிக்லோக் என்பவர் குறோமுவேலுடைய தானாதிபதியாகச் சுவீடன் தேசத்துக்கு, ௲௬௱௫௯ ஆண்டு அனுப்பப்பட்டுக் கப்பலேறுவதற்கு முதலிரவு, தன்னுடைய தேசத்தாரைப்பற்றி அதிக வியாகுலம் அடைந்தவராய் உறக்கமில்லாது வருந்துவதை அருகாக நித்திரைசெய்த ஓர் நம்பிக்கையுள்ள ஊழியக்காரன்கண்டு, ஐயா, உமக்குச் சித்தமானால் நான் ஓர்காரியம் வினவ எண்ணுகிறேன் என்றான். அதற்கு அவர் சித்தமுண்டென்றார். ஐயா, நீர் பூமியில் உற்பத்தியாவதற்குமுன்னும் தேவன் உலகத்தாரை ஆண்டு நடத்திவந்தாரென்று நினைக்கிறீரா? என்றான். அதற்கு அவர் சந்தேகமின்றி அப்படித்தான் நடந்துவருகுதென்றார்.

ஐயா, நீர் பூமியைவிட்டு எடுக்கப்பட்டாலுந் தேவன் உலகத்தை ஆண்டுநடத்திவருவரென்று எண்ணுகிறீரா? ஆம் என்றார். அப்படியானால் நீர் உயிரோடிருக்குங் காலத்திலுந் தேவனே அதை நடப்பிக்கிறவரென்று நம்பி அவரிடத்தில் ஒப்புவியாததென்ன என்றான்.

இந்தக்கேள்விக்கு அவர் யாதொன்றும் பேசாமல் கப்பலில் ஏறுமட்டும் ஆரோக்கியமாய் நித்திரை செய்தார்.

புகையிலைக்குடியினால் எவ்வளவுபணஞ் செலவழியுதென்றுபார்க்கில், இங்கிலாந்திலுள்ள தருமசாலைகள் முழுவதையுந் தாபரிக்கத்தக்க போதுமானபணம் வருடமொன்றுக்குச் செலவழியுதென்று ஒருவர் சொன்னார்

MORNING STAR.

Jaffna, April 10th, 1851.

TEMPERANCE.—We learn with much pleasure from the last Colombo Observer, that His Excellency Sir George Anderson, in answer to the urgent requests of the friends of temperance, has abolished 31 taverns out of 133 in the Central Province. The Kandians, we are told, are greatly rejoiced that these taverns are abolished. They consider it a great act of kindness on the part of his Excellency. Most sincerely do we hope that His Excellency will soon be able to abolish the whole system of tavern licenses throughout the island. The loss of revenue we think, might soon be supplied from other sources. This measure would prove an unspeakable blessing to the inhabitants of this island, and thousands yet unborn, would rise up to bless his memory for this act of kindness and mercy.

MISSIONARY INTELLIGENCE.—The friends of the Rev. D. Poor will be glad to learn that he and Mrs. Poor have reached Calcutta in health and safety, and that they may be expected in Jaffna, via Madras, in four or five weeks.

We are happy to see also that the Rev. J. Gillings and wife of the Wesleyan mission, arrived at Galle by the last steamer. They are to be stationed at Batticaloe.

The Rev. J. Walton and wife, also of the same mission, arrived in Jaffna from Trincomalie, on the 2d instant.

THE TWO GIVERS.—A collection for foreign missions was being made at a church door. Up walked the richest man in the congregation, and laid a five pound note on the plate. The people admired the gift, and praised the giver, but it gave no thrill of joy in heaven. Directly after him there came a little, pale, poor girl, meanly clad, and poverty written out in all her looks, yet with a countenance full of sweetness, and a tear trembling in her eye, and laid beside the rich man's note a single penny. The crowd pushed her rudely by. No one noticed or cared for her gift But Jesus and his angels, who were looking on, accepted it, as far more precious than the rich man's note, and made a record of it to her honor.

You will ask how came this difference?

That same morning the rich man had said within himself, "What shall I give to the collection to-day, for foreign missions? I must give a five pound note; for this is what will be expected of me; and I wish my donation to be above all others."

The same morning the little girl had been reading her Bible and had seen the story of the love of Jesus, and loved him in return. She thought within herself, "If Jesus did so much for me, oh! what can I do to shew my love to him? There is to be a collection for foreign missions this day, and I have only a penny; but I will give my penny for Jesus sake, and it may be he will accept it from me, for I love him very much."

The little girl took her penny and laid it on the chair before which she was kneeling and prayed thus for a blessing: "Oh, my God! here is a penny which I will give to thee. Take it, Lord, although I am not worthy to give it, and bless it, so that it will do good to the poor heathen." Then rising from her knees, she took it to the church and gave it as we said.

Reader, bear in mind, it is not *what* we give, but *how* we give, that makes the service acceptable. The poor widow's mite was declarded more precious than the great man's gold, by Christ, and your single penny will be held of greater value, and perhaps do more good than many pounds wrongly presented, if only given in the exercise of faith and love.

THINGS THAT COST NOTHING.—Sunrise and sunset costs us nothing, all glorious as they are. Colors that are only to be seen in the heavens, and brightness beyond description, are profusely spread, and we have sight to behold them, pulses to throb, hearts to beat, and minds to contemplate with wonder, thankfulness and joy. Rising and setting suns are common place exhibitions, when, were there only one such exhibition to be witnessed in a century, multiplied millions, nay, almost half the population of the globe, would behold it with rapture.

We give money and time and labor for many things of little value, but we never give either the one or the other for the cheerful sunbeam and the grateful shower; the gray of the morning, the twilight of evening, the broad blaze of noonday, and the deep silence and darkness of the midnight hour! The poorest of the poor have these, and they have them for nothing!

LOVE OF THE BIBLE IN THE SOUTH SEAS.

The following account, which we copy from the Annual Report of the British and Foreign Bible Society, for 1850, will be read with interest by all who love the word of God and who are interested in the spread of the Redeemer's kingdom. It would be a great comfort and great encouragement, could we believe that the native Christians in Ceylon and India prized the Bible as much and were as ready to pay for it, as these poor islanders of the Pacific Ocean. We believe it is valued and read carefully by some, but we have also reason to think that it is sadly neglected by not a few. We hope that such neglecters of the Bible will be stirred up by the perusal of this article, to a new love and interest in that blessed book. We wish also that many might be led to feel that it was their duty to contribute to the Bible cause. Surely if the Christian will put the question to himself, "How much do I owe the Bible?" he will find he is greatly in debt. Come, then, O fellow Christian, pay your debts; or at least shew your gratitude, by helping to send the Bible to those who are without it. We will receive any funds persons are disposed to give, and pass them faithfully over to the Treasurer of the Jaffna Auxiliary Bible Society. Who of the readers of the *Morning Star*, will give for this noble object *eight* shillings, the price paid by the Tahitians for the Bible? Some of you can do it. "Where there is a will, there is a way," is a true proverb. Those who cannot give that much, can give less. But, give, give something. Remember that it is more blessed to give than to receive.

Rev. J. Johnston, one of the Missionaries in Tahiti, writes as follows:

"I have great pleasure in informing you of the safe arrival of the revised edition of the Tahitian Bible, consisting of 5,000 copies. A portion, 1,900 in number has been sent to the Leeward or Society Islands; the remainder have been retained in Tahiti, for the use of the inhabitants of the Windward or Georgian group. It is intended, as soon as possible, to forward a number of copies to the Austral or Paumotu Islands, where it is calculated there are 4,000 or 5,000 people, of whom the Tahitian is the vernacular tongue. Up to the present time 700 copies have been sold on this island at 8 shillings each; and the Secretary of the London Missionary Society has been instructed to pay you the sum of £280 sterling, being the amount realized by the sale. As more copies are sold, the proceeds will be accounted for by an early opportunity. The natives express their admiration at the neatness and clearness of type of the revised Bible, and all, both natives and missionaries, feel under great obligations to your noble institution, for having furnished the inhabitants of these distant isles with such a beautiful and improved edition of the Sacred Scriptures."

A confirmation of the manner in which these books have been received and valued, not only in Tahiti, but in other and distant islands to which they have been carried will be found in the following extracts of letters from the Rev. W. Howe, another missionary, who writes thus:

"The eagerness of the people for the Bible in the Austral Islands is truly delightful. Many of them will not take anything for their work or goods, but the Bible; and, when obtained, many of them press it to their bosoms, and say, 'My utmost desire is now fulfilled.' Upward of 400 copies have passed through my own hands to this interesting people.

One of the many small vessels which trade between this port and the Dangerous Archipelago, called the *Paumotus*, came in the other day, and the captain had a long list of names of persons who would not take any thing for their work or produce, but Bibles; and he was obliged to return here for them before he could pay them. Upwards of 1,000 copies have gone to that group alone; and so desirous are the people for them, that the merchants would take many more to distribute among them, if we could spare them. How gratifying it is to see the little vessels, as they pass out of the harbor, with 50 or 100 Bibles on board, as the case may be, to exchange for the labor or commodities of the people, instead of demoralizing and destructive drinks. The young people of this group are generally supplying themselves with copies of the Holy Book: oh that it may be so blessed to them, by the power of the Holy Spirit, that they may be preserved by its precepts from the baneful influences by which they are surrounded."

It will be gratifying to the Committee and friends of the Bible Society to know, that the very general circulation of the Holy Scriptures in these islands has, under the Divine blessing, so fortified the minds of the people against the errors of popery, that not one individual, as yet, has attempted to make a public profession of belief in the system.

He that believeth in Christ, and does according to His will, shall be saved.

DOCTRINES OF CHRIST AND ANTI CHRIST DISTINGUISHED.—Christ fought against Satan with God's word. Antichrist fights against his enemies with a temporal sword.

Christ compels no man against his will to believe his Gospel. Antichrist, with his suspensions, excommunications, persecutions, fire, sword, and halter enforces men to receive his decrees and traditions.

Christ says he is the Head of the Church, and says, Give Cesar his due. Antichrist says *he* is the head of the Church, over all kings, princes, and emperors, and they must all obey him.

Christ, by his holy apostles, calls marriage honorable among *all men*, none excepted. Antichrist forbids the marriage of his bishops and priests.

Christ saith, "Blessed are the peace-makers." Antichrist saith, Blessed are they that fight, and go together by the ears, to defend the Pope, and break oaths, to destroy subjects and princes, to hold the Pope up; for they shall be called the children of the mother Church of Rome.

Christ saith, "My kingdom is not of this world. Antichrist will have a triple crown upon his head, and, when he dared, trode upon the necks of emperors, and let kings run like lackeys by his horse's side.

Christ and his ministers took the Supper in their common daily apparel. Antichrist has made a law that they must have garments like players, a white coat, and a black coat, and decked with gorgeous furniture and great pomp, wonderfully setting out his merchandise, to sell his mass-mongers his stuff.

Christ in his doctrine taught, that whosoever believed on him should have everlasting life, as it is written, "He that believeth on the Son of God has everlasting life; but he that believeth not, shall not see life, but the wrath of God abideth on him." And he said, "I am the Resurrection, and the life: he that believeth on me, though he were dead, yet shall he live; and whosoever liveth and believeth on me, he shall never see death." Antichrist directs men to their own works, to the merits of the Romish saints, to the prayers of the Virgin, to penances, to pilgrimages, to confession, to absolution, to every thing except the only ground of human hope! Therefore perish the system of Popery.

ANTIQUITY OF PROTESTANTISM.—If you come to the question of antiquity, true Protestantism is as much older than Popery—I speak of essences and not of forms—as the truth as it lived in Jesus is older than the same truth when it was expressed in forms of word or ritual by a fallibe church. Protestantism is as much older than Popery as the Spirit of God is older than the spirit of the world, and will last as much longer; I mean Protestantism viewed in its positive character, as a principle of freedom. For, as to its negative aspect, the time once was when there was no error or evil to protest against, and perhaps that time will come again some ages hence. We as true Protestants, are privileged to leap at once to our origin, and not obliged to creep back to it through the uncertainties of past time. We look upward for our authority, and not backward. "There in that world," said a poor, persecuted girl, pointing to heaven, "there great thoughts will be our ancestors." Protestantism finds her authority, if she needs any written authority, as far back at least as those words of patriarchal antiquity: "There is a spirit in man, and the inspiration of the Almighty giveth him understanding." I waive even the New Testament, which bids "every man be fully persuaded in his own mind." But our chapter is written not with ink, it is written by the finger of God on the fleshly tables of the heart; it is infused by Him into the nature of the immortal and accountable soul.

CIRCUMSTANTIAL EVIDENCE.—I have heard some very extraordinary cases of murder tried. I remember in one where I was counsel, for a long time the evidence did not appear to touch the prisoner at all, and he looked about him with the most perfect unconcern, seeming to think himself quite safe. At last the surgeon was called, who stated deceased had been killed by a gunshot in the head, and he produced the matted hair and stuff cut from and taken out of the wound. It was all hardened with blood. A basin of warm water was brought into [illegible]urt, and as the blood was gradually softened, a p[illegible]f printed paper appeared—the wadding of the [illegible]—which proved to be half of a ballad. The oth[illegible]f had been found in the man's pocket when [illegible]was taken. He was hanged.

TRUST IN GOD.—There is a beautiful butterfly. Look at it, look at it, and let them of little faith look at it. Some mothers grow grey with thinking what will become of their children in this hard and wicked world. One might wonder what the butterfly could do in tempestuous nights, in whirlwinds and in stormy days; but I have noticed it safe under a broad leaf, secure and dry under such a shelter as that, while rivers have been flooded and tall trees uprooted.

Thirty-one States form the galaxy of the American Union. In the thirty-first Congress, the number of States is thirty-one; and in the fortieth Congress, the number will probably be forty.

WOLVES WORRYING A DYING SHEEP.

A fact lately occurred in the hospital of Luneville, which deserves to be made known, and which, in addition to many others, shows how little the Roman clergy and *religious* in general, respect the great principle of liberty of conscience, and the regulations established in the (French) hospitals :

"A woman named Josephine Martel was converted to evangelical protestantism five years ago; and, after six months of severe sickness, decided, under the advice of her physician, and with his assurance that she would not be persecuted on account of religion, to go into the hospital. For about a fortnight, she had no reason to complain of her treatment, but, on the contrary, expressed perfect satisfaction; but as soon as the disease became aggravated, and symptoms of approaching death appeared, she found herself exposed to the assaults of the sisters first, then of a priest of the town, under whose action, no doubt, the almoner endeavored to cover his responsibility. On the morning of the last day of her life, a priest and a sister were at her side, soliciting her to confess. She refused; and her daughter, coming in at the moment, insisted that the priest should retire until informed of the will of the patient. He yielded, but not without letting fall some angry words. The rest of the day passed tranquilly, the poor woman having her son with her. But when evening came, a nun desired the young man to leave the females' ward. He obeyed, and his sister (a young person of fifteen years of age) remained alone with her mother. Then a nun made repeated efforts to draw her away from the bed, under various pretences; but she was the more determined to stay there, as she saw the three cornered hat of a priest, who was peeping in from a cross-gallery to see what was going forward, and because she had promised her mother, who feared further assault, that she would not leave her.

At length, weary of standing sentinel, the priest entered, and, approaching the bed where the poor woman was lying, endeavored to extort from her a word of repentance for having abjured Roman Catholicism. In vain the girl, indignant at the persecution, inflicted on her expiring mother, endeavored to get this fanatic priest away from the bed side. He constantly returned to the charge. Repelled from one side, he came back to the other, and this odious contest between the priest and the girl continued for an hour. The girl, with a surprising courage, resisted all, and answered for her mother; who continued to press her hand, as if approving the answers she could no longer make herself, but which—foreseeing a final struggle in the moment of her weakness—she had enjoined on her children to make for her. Then the priest, irritated by this resistance, pretended, that the dying woman had answered affirmatively to his questions, and had desired him to administer confession and extreme unction. He then took the young woman by the arm, to drag her from the bed. By the assistance of the nuns, a table, lighted tapers, a chalice, &c., were soon brought. On seeing these things the daughter, almost beside herself, protested against what they were about to do, and ran into the town to fetch her brother. On their return with a friend of their mother, the dying woman had been anointed, and the paraphernalia of the despicable farce, in which she had not been able to defend herself, had been taken out of sight. The priest and nuns were still around the bed, and had to hear, biting their lips the while, words of faith and comfort addressed to the poor woman by her friends. At half past 8 o'clock they all left the room, except the young girl, who guarded her mother until the last. About midnight, she caught her last breath.

Such fact speak for themselves, and render unnecessary any reflections of mine. I must only add, that in all this affair, there is nothing but praise to be given to the physicians, the administrators of the hospital, and the Mayor. So the priests have lost their trouble and their oil, and the body of Josephine Martel now reposes according to her own wishes and those of her children in the Protestant burial ground of Luneville.—*From a letter from Pastor Bornard, written to the Archives du Christianisme, and dated Nancy, Oct.* 10, 1850.

CHRISTIAN CHEERFULNESS.—The Gospel is pure and genuine gladne[illegible]It is God reconciled; it is peace in the conscien[illegible] is the blessed prospect of glory, and did we tar[illegible]der its constant shining, its hopefulness should gi[illegible] countenances, and beam on all our movements. [illegible] Christian teacher should be an embodied Gospel[illegible] if despondency or severity be our habitual temper[illegible]ent, we may be devout, but we are not evangelical. We have got a wrong version of the Christian revelation, and are giving forth an erroneous view of it. But, more than this, few have ever affected any thing important, as reformers or evangelists, who did not carry with them a genial atmosphere and look at the brightest side of things.

"HATH A JEW FEELINGS?"—A few days ago a deputation waited on Sir Moses Montefiore to ask his assistance in their efforts to build a church. "You know my religious opinions," replied the excellent Jew; "I cannot give you money to build a church—there are five hundred guineas for you to do what you like with."

OVERLAND INTELLIGENCE.

We select a few items of interest, principally from the Home News of Feb. 24, 1851. The resignation of Lord John Russell and his Cabinet, is the event of the fortnight—the latest and most important news. This occurred on Friday, Feb. 21st. The reasons of the resignation of the Cabinet are not distinctly stated, except that Lord John Russell was left in a minority in the House of Commons. Proofs of growing weakness, however, have been observed from the commencement of the Session and even rumors of divisions in the Cabinet long before the opening of Parliament. When the mail left England, a new Ministry had not been appointed. It was thought, however, that with some changes in the Ministry, Lord John Russell would be able to reconstruct his Cabinet. He had brought forward his measures in Parliament against the late Papal aggressions, to prevent Roman Catholic Prelates from holding territorial titles in any part of the United kingdon. The debates on this subject in Parliament have been very able and interesting. But it is yet impossible to predict what will be the result of the measures.

Among the deaths of the fortnight are Xaveria the mother of Cardinal Wiseman; the Viscount De Gardenville, aged 113 years; Burns' friend, Thompson, at 92; Mrs. Drummond, mother of the late Secretary for Ireland; Major General Power, R. A., after 56 years service; and John James Audubon, the celebrated Ornithologist, also Mrs. Shelly the wife of the Poet.

The most violent agitation, is rousing Ireland against the Ministerial Bill upon Ecclesiastical titles. It is to be expected that the Roman Catholics of Ireland will feel deeply upon this subject, and express their feelings warmly.

In France, the Chamber had refused the President a dotation, which nevertheless he is to receive through a private subscription.

There is a quarrel between the Porte and the Pasha of Egypt. It is said that the Sultan has demanded of the Viceroy of Egypt the reduction of his army, to 20,000 men, and to place his fleet at the disposal of the Porte. Abbas Pasha refuses to submit to these terms and expresses a determination to resist the Turkish aggression.

From America, we learn that the cholera had almost disappeared in Jamaica. The new census in the United States shows a wonderful increase of population. Jenny Lind is at New Orleans, after a visit to Havanna, and the city is in an ecstacy of excitement. Mr. Chatfield has been removed from the office of Consul for Central America, where he had contrived to make a good deal of difficulty between Bngland and the United States.

A HISTORICAL CURIOSITY.—In 1798, a clergyman, vicar of a parish in Shrewsbury, committed what the Catholics or Puseyites would call sacrilege. In his church was a picture of the crucifixion of Christ, suspended over what is called the altar. This picture, as he believed it to be an object of worship, he ordered to be removed. Various efforts were made to retain it, but at length it was taken from the building. The Catholic priest, on the next day, issued the following lampoon, which was circulated over the whole town:

"The parson's the man,
Let him say what he can,
Will for gain leave his God in the lurch;
Could Iscariot do more
Had it been in his power,
Than to turn his Lord out of the church.

It may easily be supposed that on one part of the community this would have its effect; but the worthy vicar soon gave evidence that he possessed wit as well as his neighbor for he immediately replied:

"The Lord I adore
Is mighty in power,
The one only living and true;
But that Lord of yours
That I turned out of doors,
Had about as much knowledge as you.

But since you bemoan
This God of your own,
Cheer up, my disconsolate brother:
Though it seem very odd,
Still, if this be your God,
Any painter can make you another."

"DONT WORRY."—When Bulstrode Whitelock was embarked as Cromwell's Envoy to Sweden, in 1653, he was much disturbed in mind as he rested in Harwich on the preceding night, which was very stormy, while he reflected on the distracted state of the nation. It happened that a confidential servant slept in an adjacent bed, who, finding that his master could not sleep, at length said:

"Pray, Sir, will you give me leave to ask you a question?"

"Certainly."

"Pray, Sir, don't you think that God governed the world very well before you come into it?"

"Undoubtedly."

"And pray, Sir, don't you think that he will govern it quite as well when you are gone out of it."

"Certainly."

"Then, Sir, pray excuse me, but don't you think you may trust him to govern it quite as well as long as you live?"

To this question Whitelock had nothing to reply; but turning about, soon fell fast asleep, till he was summoned to embark.

GOOD ADVICE.

If wisdom's ways you wisely seek,
Five things observe with care;
Of whom you speak, to whom you speak,
And how—and when—and where.

THE MISER'S DAUGHTER.—One cold winter, when the ground was so covered with snow that the little birds could not find anything to eat, the little daughter of a miserly rich man gathered up all the crumbs she could find, and was going to carry them out and scatter them on the snow. Her father saw her, and asked what she was going to do. She told him, and he said, "what good will it do? The crumbs will not be enough to feed one in a hundred of the birds." "I know it, dear father," said she, "but I shall be glad to save even one in a hundred of them, if I cannot save them all." The father thought a moment; he knew that many poor persons were suffering in his village, and he had refused to help any, because he could not help them all. His conscience struck him, and he told his little daughter to break a loaf of bread into crumbs for the birds, while he went to scatter a purse of money among the poor villagers.

THE BRITISH GIANT.—The head is the government; the body, the people; the constitution, the laws, and the brain the post office, through which our thoughts are continually passing. The arms (the power and defence) are the army and navy; the legs (advancement) are manufactures and agriculture; the lungs are commerce, importing and exporting; the heart is the bank of England, contracting and expanding; the blood is the circulating money, flowing through every part, producing and fostering life and health, while the bones and ligaments, deriving their nourishment and strength from the whole system, are the customs and excise.

QUEER RESULT.—The most curious instance of a change of instinct is mentioned by Darwin. The bees carried over to Barbadoes and the Western Islands, ceased to lay up honey after the first year. They found the weather so fine, and materials for honey so plentiful, that they quitted their grave, prudent, and mercantile character, became exceedingly profligate and debauched, ate up their capital, resolved to work no more, and amused themselves by flying about the sugar houses and stinging the negroes.

SHIPPING INTELLIGENCE

JAFFNA.—ARRIVALS AND DEPARTURES.—*March* 21, 1851.—*Arrived* Schooner Calianaletchimy, Ramupillay from Colombo March 15, bound for Jaffna, cargo bars of iron.

March 27.—*Sailed* Brig Valvettitooray, Valoopillay for Quilon, cargo tobacco.

POINT PEDRO.—*March* 18.—*Sailed* Schooner Annaletchimy, Drogoopillay from Kaites, bound for Madras, cargo chanks.

March 19.—*Arrived* Brig Kate, Sandapun from Colombo March 11, bound for Negapattam in ballast, passengers for Pt. Pedro, Mr. and Mrs. Vanderstrataan, children and a European female servant. *Sailed* March 20th for Negapattam.

April 1.—*Arrived* Schooner Caroline, George Freywer from Trincomalie, bound for Point Pedro and Colombo, passengers for Jaffna, Mr. and Mrs. Walton, 1 child, 1 Ayah, Mr. G. Toussaint, 1 servant and 8 natives.—For Colombo Mrs. Warrington, 4 children, and Lieut. Col. Summond.

KAITES.—*March* 21.—*Sailed* Schooner Armido, Sandiapapillay for Galle, cargo rice. *Sailed* Brig Ruby, Innasimuttu for Negapattam in ballast, passengers 2 natives.

March 22.—*Arrived* Brig Menachy Mathis from Colombo and Pamban March 15 and 19, bound for Negapattam in ballast, passengers for Jaffna, Mr. and Mrs. Juneaux and 3 children. *Sailed* March 25 for Negapattam.

March 26.—*Sailed* Schooner Arthivenaletchimy, Supramanian for Colombo, cargo sundries, passengers 3 men, 1 woman and 2 children of the Ceylon R. R.

WEBSTER'S ENGLISH DICTIONARY

RECEIVED and for sale at the Manepy Depository. Price, common binding, £1. 10; extra Russia £1. 16. 6. Orders may be addressed, with the money accompanying, to

T. S. BURNELL.

Manepy, April 10, 1851. tf7

In the District Court of Jaffna.

Testamentary Jurisdiction No. 5,212. } *In the matter of the goods and chattels of the Estate of JOHN MODDER, Esq., late of Jaffna, deceased.*

LETTERS of Administration of the above Estate having been granted by the above Court to Mr. EDWARD MEYER of Jaffna, all persons having claims, being indebted to, or holding property of the said Estate, are hereby requested to prefer their claims, pay their debts, and deliver over such property on or before the 20th of May next, in failure whereof no claims will be attended to, and legal proceedings will be instituted for the recovery of such debts and property.

C. G. KOCH,
Proctor for the Administrator.

Jaffna, 20th March, 1851. 3p

Printed and Published at the American Mission Press, Manepy, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.